

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1833-11-05)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1833-11-05)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 28. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010013.pdf> (tilgået 30. juni 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Otto Laub til Christian Mynster.
Borchs Kollegium, 5. November 1833.*

Kjære trofaste Ven! Jeg skriver ikke dette for at fortælle Dig, hvorledes jeg lever, thi jeg har Intet at fortælle Dig; heller ikke for at faa at vide, hvorledes Du lever, thi Du har jo ingen Tid til at skrive til mig; men s. 29 for at sige Dig, at jeg længes, længes ret af mit hele Hjerte efter at faa at vide, hvorledes Du lever, ikke hvorledes Dine Heste og Svin har det, og hvor ensomt der er derude, og hvorfra Du faar Din Mad, men hvorledes Du har det, Du Præst i Valløby! — og sig dog nu selv, om jeg kan faa det at vide af Andre, om de saa viste mig alle Dine Breve! Vi har saa tidt gaaet og talt med hverandre om at blive Præster; nu er Du det. Jeg længes ret hjertelig efter Julen. Gid jeg havde hørt Dig prædike i Dine Kirker! gid jeg havde set en Kommunion og en Barnedaab og hørt en Skriftetale, Alt, Alt, Alt, hvad der er Dig og mig helligt — og set Din Glæde i Dit Ansigt, saa vilde jeg gaa med Dig ind i Dit Studerekammer og i Dit Hjerte, saa skulde Du fortælle mig, og jeg vilde høre, og saa skulde Du ogsaa se min Glæde! — Min kjære Ven! jeg vil ikke ordne mine Venner: Du er ikke Zeuthen og ikke Vilhelm eller Frederik, eller Fader; men Du er Christian Mynster! og det bliver Du og ingen Anden i Dit Sted. Jeg har saa tidt med den inderligste Glæde og Tak til Gud og ydmyg Tilbedelse tænkt paa, hvor forunderligt det er gaaet mig med Dig. Jeg blev egentlig tvungen til at blive Din Ven. Jeg kom som ganske fremmed ind i Din Familie, og følte mig saa fremmed, og undrede mig saa tidt over Fader, som ganske vist havde sat sig i Hovedet, at Fædres Venskab kunde gaa i Arv. Men jeg vidste heller ikke, hvad det var for et Venskab, han kjendte; og dog havde jeg sørget over Din Faders Død, da Efterretningen kom til Frørup. Jeg glemmer aldrig den Eftermiddag, Fader tog mig med over til Ørbek, og jeg gik ved hans Side og skjulte mine Taarer, medens han fortalte mig, hvor meget den Mand, som jeg aldrig havde set, vilde have s. 30holdt af mig, naar jeg skulde være Student og komme til Kjøbenhavn. Det forekom mig, som om jeg havde mistet en Ven, og jeg vidste ikke, at jeg ikke havde fundet ham endnu. Det forekommer mig næsten, som om jeg nu først kjender Dig og nu først har fundet Dig, da Du er borte igjen. — Du veed, hvor dyrebar Din hele Familie er mig, og hvor velgjørende enhver Ytring af deres Venskab, — og de ere mange. Alt takker jeg Dig for; uden Dig havde jeg aldrig lært at holde af dem. Men at jeg holder af Dig, og holder af Dig saaledes, som Du selv veed, det takker jeg ikke Dig for og intet Menneske. Du veed selv, hvad der har aabnet vore Hjerter for hinanden, ingen L'hombrepartier og ingen Komediegang og ingen Studenterkommers, egentlig heller ikke vore Studier, og ikke Olshausen eller noget af de Navne, som vi nævnte saa tidt for hinanden, at de Andre kunde gjætte, om hvem vi talte, men det Navn, hvori al vor Gjerning skal ske: havde Du ikke været en Kristen saa dybt og saa alvorligt, som jeg stræbte efter at være det, saa var Du aldrig bleven min Ven; og havde Du ikke villet være Præst, som jeg vil være det, hans Tjener, hvem vi Begge kjende, saa havde Du nu været i Valløby, men jeg havde ikke skrevet et Brev derud. Se, i dette Navn har jeg sluttet en Pagt med Dig, og den skal staa fast.

Det er mig ikke muligt at føje Mere til; kun at min hele Familie holder af Dig med et oprigtigt og trofast Venskab, som Din af mig, — at Vilhelm og Frederik i Dig savne en Ven, og at vi om Søndagen hos Saxtorphs mærke, at vi ikke ere der Alle.

Lev vel, Du gode Præst!
Din Ven O. Laub.